

Tweede Kamer

DER STATEN-GENERAAL

Kenmerk bezwaar: BZ240908 tegen besluit W2024022 - Waarheidsvinding

Verslag van de hoorzitting op 11 november 2024 van de bezwaaradviescommissie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (hierna: commissie)

Samenstelling commissie:

Voorzitter: de heer C.N. van der Sluis
Secretaris: de heer V. Stavleu

Uitgenodigd en verschenen:

Bezwaarde

Bezwaarde: [REDACTED]

Verweerder

Vertegenwoordiger I: de heer [REDACTED]
Vertegenwoordiger II: de heer [REDACTED]

Verslag hoorzitting

Hieronder volgt het verslag van de hoorzitting inzake het ingediende bezwaarschrift.

De hoorzitting vindt plaats in het gebouw van de Tweede Kamer. Bovengenoemde bezwaarde en vertegenwoordigers van verweerder zijn aanwezig.

De voorzitter stelt de aanwezigen aan elkaar voor en opent de hoorzitting. De voorzitter stelt vast dat er op 8 september 2024 een bezwaarschrift is ingediend tegen het besluit van verweerder van 1 augustus 2024, dat was genomen op het Woo-verzoek van 1 juni 2024. De voorzitter stelt vast dat partijen over en weer over dezelfde stukken beschikken, inclusief de stukken die de bezwaarde daags voor de hoorzitting nog per e-mail aan de secretaris heeft toegezonden. Er zijn geen geheime stukken.

De voorzitter constateert dat het aanvankelijke verzoek, na de precisering ervan, op hoofdlijnen ziet op achtergrondinformatie over artikel 21 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv). Tegen het besluit van 1 augustus 2024 van de Directeur Informatisering van de Tweede Kamer op zijn verzoek, waarbij geen informatie openbaar is gemaakt omdat dergelijke informatie niet is aangetroffen, heeft bezwaarde bezwaar gemaakt. De strekking van het bezwaarschrift is dat het niet kan zijn dat er geen informatie is om openbaar te maken. Mede gelet op de toegezonden documenten, veronderstelt de voorzitter dat bezwaarde het gevoel heeft steeds nul op het rekest te krijgen.

De voorzitter geeft bezwaarde het woord.

Bezwaarde wijst erop dat de beslissingen die zijn genomen in de rechtspraak, zijn gebaseerd op onjuiste informatie. Toch werd de wederpartij in het gelijk gesteld. Bezwaarde merkt op dat er dan wel onderliggende afspraken over moeten zijn gemaakt in de rechtspraak. Iedere keer wordt

tegenbewijs overgelegd en toch wordt de wederpartij in het gelijk gesteld. De Raad voor de Rechtspraak (RvdR) en het Ministerie van Justitie en Veiligheid (JenV) hebben aangegeven zich niet te bemoeien met de inhoud van de rechtspraak.

Bezwaarde vervolgt met op te merken dat hij in principe is uitgeprocedeerd, omdat er naar zijn overtuiging afspraken zijn gemaakt die onderliggend zijn aan de uitspraken. In de laatste procedure die hij heeft gevoerd, over het overleggen van belastingaanslagen van 2009 en 2010, is bezwaarde erin geluid door de rechtspraak. Er is een tussenarrest geweest, waarin heel cryptisch iets was opgenomen over misbruik van procesrecht, terwijl dat pertinent onwaar is volgens bezwaarde. Vervolgens zijn aan hem verboden opgelegd, wat echte waanzin is.

De voorzitter geeft aan dat de focus in deze kwestie ligt op de Woo. Die wet zie op informatie die beschikbaar is in documenten die berusten onder het bestuursorgaan. De voorzitter merkt dat bezwaarde meent dat er onderliggende afspraken moeten zijn in de rechtspraak. Gelet op de het Woo-verzoek is het dan de vraag of onder de Tweede Kamer in dat kader informatie berust die voor openbaarmaking in aanmerking komt. De Tweede Kamer geeft aan dat die informatie niet is aangetroffen. De werking van de Woo is dat het bestuursorgaan, de Tweede Kamer in dezen, de juiste zoekslag moet verrichten om zo goed mogelijk gehoor te geven aan het verzoek. De voorzitter constateert dat bezwaarde aangeeft daarin goed overleg te hebben ervaren met de behandelaars van de Tweede Kamer.

De voorzitter constateert dat uit onderzoek van de behandelaars van het Woo-verzoek is gebleken dat geen informatie in documenten is aangetroffen. Gelet op de rechtspraak ligt de last op de schouders van de verzoeker om inzichtelijk te maken waaruit blijkt dat er toch documenten zouden moeten zijn die nu niet openbaar worden gemaakt. De voorzitter vervolgt met te bespreken dat in het dossier geen begin van een vermoeden wordt aangetroffen dat er toch informatie in documenten onder de Tweede Kamer zou berusten die binnen de reikwijdte van het Woo-verzoek zou vallen. Te meer gelet op de rol van de Tweede Kamer in het kader van artikel 21 Rv, is er geen aanwijzing die het aannemelijk maakt dat dergelijke informatie in documenten er wel moet zijn bij de Tweede Kamer.

Bezwaarde merkt op dat dergelijke afspraken er toch wel moeten zijn. Hij wijst op de manier waarop de vorderingen door de rechtspraak zijn afgewezen en worden gemotiveerd, in het bijzonder ten aanzien van het gezag van gewijsde. Van rechters mag worden verwacht dat zij deskundig zijn.

De voorzitter wijst bezwaarde erop dat daartegen mogelijkheden van beroep tegen onwettige uitspraken openstaan.

Bezwaarde merkt op dat hij goed kan accepteren dat het anders uitvalt dan hoe hij het meent, maar dat het wel goed moet worden gemotiveerd. Er kan niet worden gezegd dat sprake is van gezag van gewijsde terwijl dat niet klopt. Wat het gerechtshof stelt ten aanzien van het eigen geld klopt ook niet. De cassatieadvocaten hebben vervolgens erg veel tijd gerekend met het instellen van cassatie. Vervolgens is beperkt cassatie ingesteld, dat door de Hoge Raad is afgewezen. De cassatieadvocaten hebben ten onrechte lang tijd gerekend. Ook hebben zij nagelaten het proces-verbaal van de mondelinge behandeling op te vragen. De conclusie van de Advocaat-Generaal was ook niet juist, waar de cassatieadvocaten niets tegen hebben gedaan.

De voorzitter concludeert dat bezwaarde meent dat de cassatieadvocaten de rechters niet op het goede spoor hebben gezet. Vervolgens resteert de vraag of daaruit dan volgt dat er onderliggende afspraken bestaan, waarover informatie bij de Tweede Kamer berust die nu voor openbaarmaking in aanmerking zou moeten komen.

Bezwaarde merkt op dat de Woo op een open overheid is gericht. Als er afspraken zijn die niet worden gepubliceerd, dan vallen die ook onder de Woo. Het gaat structureel verkeerd. Als iedere keer de advocaat van de wederpartij wordt gevolgd, terwijl de stellingen worden weerlegd, dan is het niet de rechter die rechtspreekt, maar de advocaat.

De voorzitter pelt dit af en vraagt zich af waarom daaruit volgt dat informatie bij de Tweede Kamer zou berusten die nu niet openbaar wordt gemaakt. In de rechtspraak behoort inhoudelijk te worden beoordeeld of een procespartij wel of niet gelijk heeft. Als een partij daar benadeeld uit komt, betekent dat dan dat er onderliggende afspraken zijn gemaakt in de rechtspraak? Betekent dit dat de Tweede Kamer in die context over openbaar te maken informatie beschikt?

Bezwaarde houdt vast aan dat er onderliggende afspraken moeten zijn. Hij wijst op het boek 'De naakte rechter'. Het kan zomaar zijn dat er binnen de rechtspraak afspraken zijn. Het is, volgens bezwaarde, daarom aan de Tweede Kamer om actief te onderzoeken of dergelijke afspraken inderdaad bestaan.

De voorzitter reageert daarop met terugverwijzing naar de Woo. Van belang is te bezien of onder de Tweede Kamer informatie berust die openbaar zou moeten worden gemaakt. Dat de Tweede Kamer een actieve rol toekomt om te onderzoeken of dergelijke afspraken zijn gemaakt gaat verder. Daarbij komt dat het een aanname is dat die afspraken zijn gemaakt. Voor die aanname ziet de voorzitter geen aanleiding of begin van bewijs.

Bezwaarde merkt op dat het geen aanname is. Het feit dat alle uitspraken dezelfde uitkomst hebben is daarvan het bewijs volgens bezwaarde. Daarnaast is er een advies van de Raad van State aan de Tweede Kamer, dat ook niet is gepubliceerd.

De voorzitter reageert daarop door te benadrukken dat de Woo ervan uitgaat dat er informatie berust bij bestuursorganen die nog niet openbaar is. De Woo gaat er zodoende vanuit dat niet alles al is gepubliceerd. Vervolgens komt het eenieder toe om te vragen om die informatie openbaar te maken. Dan gaat het om de informatie waar bezwaarde om vraagt. De Tweede Kamer heeft het verzoek geëxpliciteerd in overleg met bezwaarde. De uitkomst daarvan is vervolgens dat geen informatie is aangetroffen die valt binnen de reikwijdte van het verzoek. Dan is het aan bezwaarde om aannemelijk te maken dat er wel informatie is die de Tweede Kamer nu niet openbaar heeft gemaakt. Terug naar de aannames, ziet de voorzitter dat bezwaarde teleurgesteld is in de rechtspraak, als gevolg waarvan hij aanneemt dat er onderliggende afspraken zijn in de rechtspraak. De voorzitter merkt op de onderbouwing te missen waaruit blijkt dat het ongeloofwaardig is hoe goed de Tweede Kamer heeft gezocht. De voorzitter vraagt bezwaarde of er aanleiding is om te twijfelen aan de zoektocht van de Tweede Kamer.

Daarop antwoordt bezwaarde met nee. Hij gelooft wel dat er goed is gezocht door de Tweede Kamer. Bezwaarde merkt op dat de door hem veronderstelde afspraken inderdaad mogelijk niet bij de Tweede Kamer berusten, maar dan moet de Tweede Kamer daar actief onderzoek naar doen.

De voorzitter herhaalt dat de Woo enkel ziet op het openbaar maken van informatie die bij de Tweede Kamer berust. Informatie die er niet is, kan niet openbaar worden gemaakt. Dat kan niet tot gevolg hebben dat de Tweede Kamer een actieve onderzoekrol naar buiten toe heeft.

Bezwaarde herhaalt wel de indruk te hebben dat de Tweede Kamer goed genoeg heeft gezocht naar aanleiding van het Woo-verzoek.

De voorzitter merkt op dat hij in het contact dat tussen de Tweede Kamer en bezwaarde is geweest niet terug ziet dat de Tweede Kamer informatie heeft willen achterhouden.

Bezwaarde geeft aan dat ook echt niet te geloven. Hij gelooft dat er oprecht goed is gezocht.

De voorzitter stelt vast dat partijen het erover eens zijn dat de zoekslag van de Tweede Kamer voldoende is geweest.

Bezwaarde herhaalt zijn standpunten nogmaals ten aanzien van de afspraken die er volgens hem moeten zijn. De voorzitter reageert daarop in herhalen op vergelijkbare wijze, waarna bezwaarde nogmaals opmerkt dat hij ervan overtuigd is dat er afspraken zijn, maar ook gelooft dat die niet bij de Tweede Kamer berusten.

De voorzitter bespreekt met bezwaarde dat, op basis van hetgeen nu is besproken, de strekking van het advies zal zijn dat de zoekslag van de Tweede Kamer voldoende is geweest. Gelet op het bezwaarschrift, zijn er geen andere te beoordelen bezwaren naar voren gebracht door bezwaarde. Eén en ander houdt in dat de kans reëel is dat het advies zal vermelden dat het besluit van de Tweede Kamer juist is geweest. De voorzitter nodigt bezwaarde uit daarop te reageren.

Bezwaarde benadrukt graag een beslissing op bezwaar te hebben omdat hij er niet over uit kan dat er ergens afspraken zijn over de rechtspraak. Waar die afspraken dan zijn, is voor bezwaarde moeilijk vast te stellen. Hij gelooft wel dat die afspraken niet bij de Tweede Kamer zijn, maar dan ziet hij dat graag terug in een beslissing op bezwaar.

Verder is tussen bezwaarde, verweerder en de voorzitter nog gesproken over de werking van de bezwaaradviescommissie en over het feit dat de voorzitter alleen zitting nam. De voorzitter licht één en ander toe, waarna bezwaarde heeft aangegeven het te begrijpen.

De voorzitter geeft aan dat de commissie zich voldoende voorgelicht acht en vraagt aan verweerder en bezwaarde of zij nog aanvullende opmerkingen hebben. Verweerder heeft die niet. Bezwaarde ook niet.

De voorzitter dankt de partijen voor de toelichting en sluit de hoorzitting.

Den Haag, 11 november 2024

De bezwaaradviescommissie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal,

de voorzitter,

De heer C. van der Sluis

de secretaris,

de heer V. Stavleu